

BIBLICKÉ OTÁZKY A ODPOVĚDI

Boží nekonečná

láska

EX LIBRIS
Petra Kautsky

ČESKÝ PŘEKLAD SPISKU
GOTTES UNENDLICHE LIEBE

Cena K 2,50

Vlastním nákladem vydal J. Cepl, Praha
Účet pošt. spoř. v Praze čís. 71304

Knižtiskárna V. Palásek a Frant. Kraus, Praha I.,
Marianské nám. 159.

Viktor Kautsky
Bud...

ČTEME BIBLI KAŽDÝ DEN

Skutkové apoštolů. 17, 11

DUBEN

Slunce

				východ	západ
1.	P.	1. Sam.	16—17	5.38	18.51
2.	Ú.	1. Sam.	18—20	5.56	18.53
5.	S.	1. Sam.	21—25	5.55	18.54
4.	Č.	1. Sam.	24—25	5.51	18.56
5.	P.	1. Sam.	26—29	5.29	18.57
6.	S.	1. Sam.	30—51	5.27	18.59
1. úkol					
7.	N.	2. Sam.	1—5	5.25	18.40
8.	P.	2. Sam.	4—5	5.22	18.42
9.	Ú.	2. Sam.	6—9	5.20	18.45
10.	S.	2. Sam.	10—12	5.18	18.45
11.	Č.	2. Sam.	13—14	5.16	18.47
12.	P.	2. Sam.	15—16	5.14	18.48
15.	S.	2. Sam.	17—18	5.12	18.50
2. úkol					
14.	N.	2. Sam.	19—21	5.10	18.51
15.	P.	2. Sam.	22—24	5.08	18.55
16.	Ú.	1. Král.	1—2	5.06	18.55
17.	S.	1. Král.	3—4	5.04	18.56
18.	Č.	1. Král.	5—6	5.02	18.58
19.	P.	1. Král.	7—8	5.00	18.59
20.	S.	1. Král.	9—10	4.58	19.01
3. úkol					
21.	N.	1. Král.	11—12	4.56	19.05
22.	P.	1. Král.	13—15	4.54	19.04
25.	Ú.	1. Král.	16—19	4.52	19.06
24.	S.	1. Král.	20	4.50	19.07
25.	Č.	1. Král.	21—22	4.48	19.09
26.	P.	2. Král.	1—2	4.46	19.10
27.	S.	2. Král.	3—5	4.44	19.12
4. úkol					
28.	N.	2. Král.	6—7	4.43	19.15
29.	P.	2. Král.	8—9	4.41	19.15
50.	Ú.	2. Král.	10—15	4.39	19.16

Youtub

6/4 1940

Bůh jest láska.

Úvod: »Hospodin nás přitáhl k sobě nesčetnými důkazy své lásky na nebi i na zemi. On zajisté chtěl se nám zjevití dílem přírody a nejužšími svazky, které jen lidé mohou vymyslet a poznati.« (»Cesta ke Kristu«, str. 3.)

Pohnutka Božího jednání.

1. Která Boží vlastnost jest základem všech jeho činů?
I. Jan 4, 8.

»V tomto verši zjevuje apoštol Jan pohnutku všech Božích činů. Všecko, co Bůh stvořil, bylo učiněno z lásky. Čím více snažíme se poznávati přírodu, tím více můžeme Pána v jeho lásce pochopiti. Bůh jest láska. Jeho příroda, jeho zákon jest láska. Tak to bylo vždy a bude tak stále. Ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož cesty jsou bez proměny, se nemění. U Něho není záměny světla a temnosti.« (»Patriarchové a proroci« v něm. str. 27.)

2. Za jakých okolností chce býti Bůh lásky s lidmi?
II. Kor. 13, 14.

3. Které dílo jest prvním důkazem Boží lásky? I. Mojž. 1, 1.

»První slovo božského zjevení odhaluje nám Boha Stvořitele a Udržitele všech věcí. Stvoření jest dílo Boží lásky. Každé zjevení stvořitelské moci jest výrazem ukonečné lásky. Panování Boží uzavírá v sobě plnost požehnání pro všechny stvořené bytosti.« (Patriarch a proroci« v něm. str. 27.)

4. K jakému účelu stvořil Bůh nebe a zemi? Iz. 45, 18.

5. Co praví Žalmista o Boží stvořitelské moci? Žalm 115, 3.

Na zemi měly bydleti jen svaté a šťastné bytosti, na které by Bůh dobrotu své lásky a moci vylíti mohl. Zůstává stejným, jest-li stává tisíce nebo miliardy obydlých světů. Boží nekonečná láska dovede opatřiti všim dobrým všech právě tak, jako jednoho. Všecko stvoření čerpá z nekonečné Boží lásky.

Boží úmysl se stvořením.

6. Proč náleží Bohu čest a sláva? Zjev. 4, 11. Iz. 43, 7.

7. Kdo má slávu Boží zjeviti? II. Tess. 1, 10. Iz. 60, 21.

Vysoký cíl Boží lásky spočíval v tom, stvořiti člověka k obrazu Božímu. To bylo také Božím přáním. Lidé měli býti v jeho blízkosti a Pán chtěl s nimi přebývati. Jak předivná jest to myšlenka pro nás, že ten veliký a věčný Bůh, plnost své lásky a slávy nám udělití chce. Jak málo si vážíme této milosti! Pomysleme jen, jak nezištný je Pán ve své lásce. On se nespokojuje s hvězdami, stromy a květinami. Tyto sice zjevují jeho velikou, předivnou moc, ale nemohou opatřiti tu vroucí radost, jakou mohou způsobiti k obrazu Božímu stvořené bytosti, které se podřizují jeho vůli a opětuji jeho lásku.

Stvoření svědčí o Boží lásce.

8. Kterou Boží vlastnost měli bychom míti též na zřeteli? Žalm 26, 3.

»Bůh zjevuje svoji moudrost a lásku ve svých skutečích. O tom svědčí všeobecně příroda, ale zvláště též tak mistrně utvořené naše tělo. Láska jeví se i v zákonech, o jejichž účelnosti se může každý přesvědčiti. Kdo to správně pozoruje, nebude viděti v různém odříkání si zakázaných věcí oběť a sebezapření, nýbrž pozná, jaká veliká, nezměrná přednost jest mu tím dána.« (»Ve šlepějích vel. lékaře« v něm. str. 142.)

9. O čem vypravují nebesa? Žalm 19, 2.

»Příroda svědčí o Stvořiteli, jenž neomezený v moci a bohatý dobrotou, milosrdenstvím a láskou, zemi životem a radostí naplnil. I pod kletbou hříchu zjevuje příroda Stvořitele jako velikého mistra a umělce. Kamkoliv se obrátíme, můžeme slyšeti Boží hlas a spatřovati důkazy jeho dobrotivosti.« (»Ve šlepějích vel. lékaře« v něm. str. 390.)

10. Co nám připomíná každého týdne lásku našeho Stvořitele? II. Mojž. 20, 8—11.

»Bůh si přeje, aby den odpočinutí přiváděl mysl člověka k uvažování o jeho velikém stvořeném díle. Krása, již jest země přioděna, jest znamením Boží lásky. My ji

můžeme spatřovati v nebetýchých horách, v krásně rostoucích stromech, v rozvíjejících se poupatech i v krásně vonících květinách. Celá příroda mluví nám o laskavém Bohu. Den odpočínutí, který stále na Něho ukazuje, nabízí člověku tu velikou knihu přírody otevřítí a v ní stopy veliké moci a lásky našeho Stvořitele sledovati.« (»Patriarch. a proroci« v něm. str. 37.

11. Z které skutečnosti poznáváme Boží lásku k jeho stvoření? Jak. 1, 12.

Všeliké dání dobře může přicházeti zase jen z nevyčerpatelně Boží lásky.

12. Co nám připomíná krása přírody? Mat. 6, 28—30.

»Když Bůh obyčejným květinám, které v jednom dnu mohou zvadnouti, tolik něžných a rozmanitých barev udělí, čím větší péči bude věnovati těm, které ku podobenství svému stvořil! Toto učení Pána Ježíše lze pokládati jako pokárání za úzkostlivé myšlenky, starosti a pochybnost nevěřících srdcí.« (»Cesta ke Kristu« str. 139.)

13. Jaký pocit měl by v nás vzbuditi pohled na hvězdnaté nebe? Iz. 40, 25. 26. *pozoruhá v ní hvězdy*

»Zelená pole, krásné stromy, sluneční svit, oblaka, rosa, posvátné ticho noční, nádhera hvězdnatého nebe, slunce i měsíc — to vše svědčí o svém Stvořiteli. Každá kapka deště, a všeliký paprsek sluneční vylitý na náš nevděčný svět, svědčí o shovívavosti a lásce Boží.« (»Svěd. I.« v něm. str. 201. 202.)

14. Jaké zaslíbení dal Bůh těm, kteří Jej očekávají? Iz. 40, 29—31.

»Kdybychom jen chtěli naslouchati, pak by nám díla Božího stvoření poskytovala vzácná poučení o důvěře a poslušnosti. Počínaje hvězdami, které ve svém nekonečném oběhu vesmíru již po tisíciletí sledují vytknutou jim dráhu, až k nejmenšímu prášku slunečnímu, všecko jest podřízeno vůli Stvořitelově. Bůh pečuje o všecko a zachovává všecko, co stvořil.

Ani jediná slza není vyroněna, o níž by Bůh nevěděl. Není radostného úsměvu, kteréhož by nepozoroval.

Kdybychom tomu jen chtěli věřiti, potom by brzy zmi-

zely všechny zbytečné starosti a v životě bychom nepocítovali tak často zklamání. Radostně bychom všechny malé i velké starosti poroučeli Bohu, jemuž žádné starosti a námahy nejsou přílišné. On se nikdy necítí pod jejich tíží stísněn. Potom bychom se těšili duchovnímu klidu, jehož mnozí dlouho neznali.« (»Cesta ke Kristu«, str. 93. 94.)

15. Pro kterých pět důkazů lásky dobrořeči královský pýtec svému Stvořiteli? Žalm 103, 1—5.

Úkol 2.

Slovo zaslíbení.

Úvod: Zaslíbení Boží jsou jednoduchá, přesná, obsahově bohatá, ale na podmínkách založená. Vyhovíš-li těmto, pak můžeš mítí plnou důvěru k Bohu. On svému slovu jistě dostojí. Jeho zaslíbení jsou stále přítomná. Pán všecka svoje zaslíbení vyplní. Co Bůh slíbil, to také jistě splní, neboť On jest věrný ve všech zaslíbeních svých.«

Chléb života.

1. Jakou důležitou nauku dal Pán lidu staré smloavy?

V. Mojž. 8, 3.

»Jsouce živeni „chlebem s nebe“, byli denně vyučováni, že, jdouce ti víře v zaslíbení Boží třeba pouští, jsou právě tak zbaveni všeho nedostatku jako v zemi Kananejské, plné krásných zahrad a úrodných polí. S nebe padající manna, sloužící k zachování lidu na poušti, byla předobrazem na Pána Ježíše, který jest sám tím chlebem pravým k zachování věřících k věčnému životu.« (»Patriarch. a proroci« v něm. str. 295.)

2. Jakým způsobem dorozumíval se Bůh s člověkem po pádu? IV. Mojž. 12, 6. Žid. 1, 1.

»Bůh padlého člověka neopustil. Dával se mu znát zvláštními zjeveními. Jeho potěšující a pomoci plná slova nechala v srdci člověka vzejítí opět naději. Božská zjevení byla v každém čase obsahem a účelem poselství, jež Bůh dání chtěl lidu.

Slovo živého Boha bylo netoliko psáno, ale i mluveno. V písmě sv. mluví k nám Bůh právě tak, jako bychom jeho hlas ušima svýma slyšeli. Uvážíme-li toho, pak poznáme, jak je slovo Boží cenné a svaté, a jak ochotně bychom měli slova jeho následovati. Při čtení a uvažování slova Božího máme si počínati tak, jako bychom se se samým živým Bohem setkali.« (Test. 6, str. 595.)

3. Jaký úmysl má Bůh se svým slovem? II. Tim. 3, 16. 17.

Každá kapitola a každý verš v Písmě svatém obsahuje jisté sdělení Boží lidem.

Naděje pro hříšníka.

4. Co nalézá obtížená srdce hříšníka v Slově Božím?

Žalm 119, 28. 49. 50.

»Pánu budiž vzdáván dik a chvála za jasné obrazy, jež nám dal! Sestavme si jeho laskavá zaslíbení a požehnání tak, abychom je měli vždy před sebou: Syn Boží, jenž opustil trůn svého Otce i své božství a vzal na sebe způsob člověka, aby mohl vykoupiti lidstvo z moci satanovy. Jeho vítězství, které pro nás dobyl, otvíraje lidem nebesa a dopřáváje nám nahlédnutí do království božské slávy. Padlé pokolení lidské, vysvobozené od zahynutí, do kterého jej přivedl hřích, jak je opět uvedeno ve společenství s Bohem. Jak obstálo ve víře ve Vykupitele a Spasitele svého, oděno spravedlností Kristovou a vyvýšeno k jeho trůnu. — To jsou obrazy, které nám Bůh ukazuje proto, abychom o nich přemýšleli.« (»Cesta ke Kristu«, str. 150.)

5. Jaký účinek bude mít slovo Boží na ty kteří je přijmou? Iz. 55, 10. 11.

6. Jak nás Bůh vede, když Mu sloužíme? Iz. 50, 20. 21.

»Bůh mluví k nám skrze své slovo. Podle toho, jak si srdcem k slovu Božímu stojíme, bude celý život náš upraven. Tak jako plavec potřebuje znalého lodivoda, aby dobře proplouti mohl mělčinou nebo úskalím, tak my všichni potřebujeme jisté vedení, aby lodička našeho života šťastně proplouti mohla úskalím všech těžkostí, jež tento porušený život s sebou přináší. Kde však tak dobrého lodivoda nalézti? Odkazujeme vás na knihu života. Toto slovo, nám

dáné od Boha, psané posvěcenými muži, řízením Ducha svätého, obsahuje životní pravidla jak pro dospělé, tak i pro mládež. Slovo Boží povnází ducha, utěšuje srdce a plní je božskou radostí. Ono nás bezpečně vede cestou života. Proto přijmi je za svého rádce a průvodce svého života.« (T. 5, str. 264.)

Veliká a drahocenná zaslíbení.

7. Jaké ujištění Boží věčné lásky jest nám dáno? Jer. 31, 3.

Kdo nechává poselství Boží na své srdce působiti, bude sám duchem lásky ovlivněn. Jak může někdo slovo Boží čísti a nepoznati, že Bůh jej miluje! Pán sám touží po tom, aby člověk byl pro věčný život záchráněn.

8. O jakých zaslíbeních Božské ochrany zjevuje Písmo sv? Iz. 54, 10. 17.

9. Komu bude tato Boží péče údělem? Žalm 37, 39. 40.

10. Jaké výmluvné svědectví pravdy Božích zaslíbení podal Jozue? Joz. 23, 14.

11. Jak označuje apoštol Petr Boží sliby? II. Petr. 1, 4.

»Jest nemožné pochopiti velikost a bohatství Božích zaslíbení. Zde možno pocítiti slávu a krásu, tam opět milost a duše se plní nebeským světlem. Celou tu Boží slávu by lidský duch zde ani nesnesl. Přesto však můžeme okoušeti radost z toho, co Bůh nám v Písmě sv. zaslibuje. Jest zarmucující, že někdy tak mnoho z bohatství Boží milosti zůstává nepoužito. Nemáme se spokojiti jen části duchovního bohatství, když nám je Pán celé dává.« (T. str. 111.)

Zaslíbení pro naše dny.

12. Co řekl Pán Ježíš o stálosti jeho slova? Mat. 24, 35.

»Pokroků díla Božihou budou se stavěti různé překážky, avšak nebojte se! Ten všemohoucí Král všech králů, který se s námi úzce spojil, sám zaujímá mezi námi místo něžného a milujícího pastýře. Jeho moc jest neomezená a také Mu nic nemůže státi v cestě. Právě ta jeho veliká moc jest nám zárukou, že Pán všecka zaslíbení, která učinil dítkám svým, jistě vyplní. On může všechny překážky, které by se

jeho dílu postavily v cestu, odstraniti. On má prostředky k odstranění každé těžkosti. Jeho dobrota a láska jest nekonečná a jeho smlouva nezměnitelná.« (Z. II. str. 104. 105.)

13. Jaké zvláštní poznání dává Bůh lidu svému v době, v níž žijeme? II. Petr. 1, 19—21.

14. Jakou jistotu zaslubuje Pán těm, kteří slova jeho zachovávají? Zjev. 3, 10.

Ukol 3.

Slovo tělem učiněno jest.

Úvod: »Když Pán Ježíš mluvil o svém pozemském poslání, pravil: »Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkroutěné srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění a propustiti jaté v svobodu.« (Luk. 4, 18.)

»Jeho skutky svědčily o jeho božském poslání. Láska, milosrdenství a hluboký soucit zjevovaly se v každém počínání jeho života. Jeho srdce v upřímném slitování hledalo lidstvo. On přijal lidskou podobu, aby takto lépe mohl potřeby lidské zasáhnouti a jim porozuměti. Nejchudší a nejnepatrnější lidé neostýchali se Jemu se přiblížiti. I děti měly k Němu přitulnost. Tyto děti rády sedávaly u jeho nohou i na jeho klíně a hleděly mu do výrazného obličej. zářícího láskou.« (»Cesta ke Kristu«, str. 4. 5.)

Život Pána Ježíše — svědectví Boží lásky.

1. Kým zjevil Bůh nejvýrazněji svoji slávu lidem? Jan 1, 14.

»Bůh věděl, aby jeho osobnost a podstata mohla býti u lidí lépe poznána než jak je zjevovala příroda, že třeba přímého zjevení. On poslal Syna svého, na tento svět, aby podstata a vlastnosti neviditelného Boha mohly býti zjeveny, pokud by to pro lidské oko bylo snesitelné.« (T. VIII, str. 265.)

2. V čem dosáhla láska Boží nejsilnějšího vyjádření?

I. Jan 4, 9. Tit. 3, 4. 5.

»Celé dílo milosti jest ustavičná služba lásky, sebezapření a sebeobětování. V každé hodině života Pána Ježíše na této zemi vycházely z Něho proudy Boží lásky. Všichni jeho následovníci měli by se z této lásky učití a ve vzájemném spolužití vždycky lásku prokazovat.« (»Život Pána Ježíše«, v něm. str. 594.)

3. Jak veliká byla Boží láska? Jan 3, 16.

Míra tohoto daru: Vysokost jeho království, širokost jeho následovníků, dlouhost jeho trpělivosti a hlubokost jeho oběti.

»Silnější nežli smrt jest láska, jakou Bůh touží po svých dítkách. Tím, že nám dal svého Syna, dal nám v tom jediném daru celé nebe. Život a smrt Spasitele, jeho prostřednictví mezi námi a Bohem, služba andělů, zastoupení jeho Ducha — všecko, čím v nás Bůh působí, slouží k vykoupení padlého lidstva.« (»Cesta ke Kristu«, str. 17.)

4. V čem spočívá to předivné símě Boží lásky? I. Jan 4, 10a.

Jest předivné že Bůh nás miluje. Že my Jej milujeme, jest pochopitelné. Ale Boží láska k nám jest nepřirovatelná.

»Uvažování o Pánu Ježíši přivádí nás na břeh nekonečného moře lásky. Chtěli bychom tuto lásku popsati, ale nenalézáme dosti slov. Přemýšlíme-li o jeho pobytu na zemi, o jeho oběti za nás, o jeho prostřednickém díle v nebesích, jakož i o příbytcích, které připravuje těm, kteří Jej milují, pak můžeme jen zvolati: Ó, jaká jest vysokost a hlubokost lásky Kristovy!« (»Skutk. ap.« v něm. str. 268.)

5. Jak popisuje ap. Pavel v Kristu zjevenou Boží lásku? Ef. 3: 17. 18.

»Všecka otcovská láska, jež přechází z pokolení na pokolení, dotýkající se srdce člověka, všechny studnice něžnosti, které v srdcích lidských vyprýštiti mohou, jsou, v porovnání s nevyčerpateľnou Boží láskou, jen nepatrnou kapičkou nekonečného oceánu. Ústa ji nemohou vyjádřiti, ani péro popsati. Měli bychom každého jitra o tom přemýšleti a Písmo svaté pozorně pročítati, abychom Boží lásce rozuměti mohli. I když bychom všechny své síly a schopnosti

věnovali k vystižení té Boží, otcovské lásky, nedosáhneme toho. Kdybychom celý svůj život o ní přemýšleli, přece neporozumímek plně té délce a širokosti, vysokosti a hlubokosti lásky Boží, která Syna svého vydala v oběť za padlého člověka.« (Z. I. str. 81. 82.)

Zjevení Otce v Synu.

6. Koho chtěl Kristus zjevití? Mat. 11, 27.

»Kristus přišel, aby nám Otce svého zjevil jako Boha lásky, milosti a velikého slitování. Temnotu, jíž chtěl satan trůn Boží obestříti. Pán Ježíš odstranil, a Otce svého zjevil světu jako světlo života.« (Z. I. str. 80.)

7. Koho poznáváme v Kristu? Jan 14, 7.

Kristus přišel na svět, aby nám též jsoucnost Boží představil. Sledujeme-li život Pána Ježíše, a slyšíme-li o jeho odporu k hříchu, o jeho mírnosti a trpělivosti vůči hříšníkům, o jeho láskyplné pohotovosti druhým pomoci, o jeho moci a zdrženlivosti, pak patříme v obličej Boží. Kristus byl živým obrazem svého Otce. On nám zjevil tolik ze svatosti a slávy Boží, kolik je člověk vůbec schopen chápati. Abychom se naučili srdce Boha Otce znáti, pak můžeme jen na Pána Ježíše hleděti.

8. Jak se choval Pán Ježíš k hříšníkům, pokání činícím, a jak k těm, kteří se zatvrzele chovali k Boží lásce?

Jan 8, 11. Mat. 23, 15—39.

»Pan Ježíš nezadržel ani jediného slova pravdy. Vždycky však je mluvil s láskou. Ve svém každodenním styku s lidmi jevil vždy jemný cit, způsbnost, vždy býval pozorný a pečlivý, vždycky samá laskavost. Nikdy nebyl nezdovořilý nebo nelaskavý. Nikdy nepromluvil bez příčiny tvrdého slova a nikoho zbytečně nezarmoutil v jeho pocitech srdce. On mluvil pravdu, však vždycky v lásce. Lidské slabosti neodsuzoval, za to ale přísně káral a odsuzoval pokrytectví, nevěru a nespravedlnost. Ale i to činival se slzami v očích a pohnutým hlasem.« (»Cesta ke Kristu«, str. 5.)

9. Jakou účast prokazoval Pán Ježíš na bolestech a nouzi lidu! Skutk. 10, 38.

Přítel hříšníků.

10. Jak zjevil Pán Ježíš lásku Boží k hříšníkům? Mat. 9, 10—13.

11. Jaké jméno obdržel Pán od samospravedlivých? Luk 7, 34b.

Pán Ježíš byl nazván přítelem lidu i hříšníků. To bylo také nejlepší označení jeho úkolu, jako Spasitele lidstva. i když byl od farizeů posmíván a pohrdán. Kdyby Pán nebyl přítelem hříšníků, nebyl by se stal člověkem. Všichni lidé byli smrtelně nemocni. Pán Ježíš, jako veliký lékař přišel na tuto zem, aby lid uzdravil. On žil s lidmi, jedl s nimi a ve všem žil s nimi v obecnství. Nemohl je nechat v jejich nesnázi. Všichni, kteří Jej potupně přítelem hříšníků nazývali, sami se z osvobození z hříchů a z vykoupení vylučovali.

12. Jak projevil Pán hluboký soucit s množstvím lidu. jež ho následovalo? Mark. 6, 31. 34.

»Pán Ježíš uchýlil se s učedníky svými na odlehle místo v ústraní, ale i zde byl z odpočinku brzy vyrušen...

S jednoho vrchu patřil na veliký zástup lidí, jenž ho obklopoval. Pociťoval nad tím lidem hlubokou lítost. Oni ho vyrušili z malého odpočinku, jehož sám i učedníci jeho potřebovali, ale přece se na lid nehoršil. Čím větší zástup byl, tím ochotnější byl Pán k pomoci. Slitovalo se mu jich, že byli jako ovce, nemajíce pastýře. Od kněží a zákoníků nemohl tento lid očekávat žádné pomoci. Od Pána Ježíše však prýštily spasitelné vody života. On jim zjevoval Boží lásku a vedl je cestou spasení.« (»Život Pána Ježíše« v něm. str. 202.)

13. Jak se choval Pán Ježíš k dítkám a k mládeži? Mark. 10, 14.

»Kristus s námi cítí dnes právě tak, jako za dnů svého pobytu na zemi. On i dnes rád pomáhá matkám jako tenkrát, když nechával k sobě dítky přicházeti. Naše dítky nejsou ceněny méně, než tehdejší. Vždyť jest to jeho, krví vykoupené vlastnictví.« (»Ve šlépějích vel. lékaře«, v něm. str. 42.)

14. S jakým vědomím může se i ten největší hříšník přiblížit k trůnu milosti Boží? Žid. 4, 15. 16.

28/4.40 Úkol 4.

Kříž ve světle lásky Boží.

Úvod: »Kristus netrpěl sám. Řekl: »Já a Otec jedno jsme«. Bůh trpěl spolu s Pánem Ježíšem. Člověk nikdy nepochopí plně té oběti, kterou věčný Bůh přinesl, když svého jednorozeného, milého Syna dal, aby zde snášel potupu, hanu, úzkost a konečně i smrt. Když Bůh Syna svého na záchranu světa dal, ukázal tím nekonečnou lásku k lidem.« (»Utrpení Kristovo«.)

Nikdo nemá větší lásky.

1. V čem poznáváme nejsilnější výraz Boží lásky? I.

Jan 3, 16. *Či ten, který se narodil z Boha, je Bůh,*

»Zjevení Boží lásky vyvrcholuje na kříži. Jeho plný, dalekosáhlý význam žádná ústa nevypraví, žádné péro nevypíše a žádný lidský rozum plně nepochopí. Hledíce ke kříži na Golgatě, můžeme také my jenom doznati: "Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný..."« (»Ve šlépějích vel. lékaře« v něm. str. 405.)

2. K čemu nás má vzor Boží lásky podnítit? I. Jan 3, 18.

»S darem Pána Ježíše získáváme veliké požehnání. Každá květinka v krásných barvách a příjemnou vůni, jíž se těšíme, jest nám dána od Boha. Slunce i měsíc jest stvořen od Něho. Není ani jedné hvězdy, jíž by Bůh neučinil. Každou kapkou deště, svlažující naši zemi, i každým paprskem slunečním přijímáme svědectví o lásce Boží v Kristu Ježíši. Kdyby nebylo oběti Syna Božího, netěšili bychom se ani z přírody, neboť bychom neměli ani pozemského života. Abychom se těšiti mohli ze života pozemského, tím více pak ze života věčného, musel Kristus, Boží Syn za nás položit život na kříži.« (»Ve šlépějích vel. lékaře« v něm. str. 403, 404.)

3. Jakou nejvyšší směrnicí zná případně lidská láska?

Jan 15, 13.

4. Jak daleko překročil Bůh takovýto důkaz lásky? Řím

5, 8—10.

»Jenom když o tom velikém plánu vykoupení přemýšlíme, můžeme si učiniti o Božím charakteru správný úsudek. Dílo stvoření bylo zjevením jeho lásky, ale dar Boží daný k záchraně padlého, ztraceného lidstva jediné zjevuje nekonečnou hloubku Boží lásky a jeho slitování.« (Z. I. str. 80.)

5. Jak se vyjadřuje ap. Pavel o lásce Boží zjevené v Kristu? Řím. 8, 38. 39.

»Taková láska jest ojedinečná a nic se jí rovnati nemůže. Máme slouiti dítkami nebeského Krále! Ó, jak vzácné to zaslíbení! Jaký to důležitý námět, který zasluhuje nejhlubšího přemýšlení. Kdyby všechny lidské svazky pominuly, kdyby se stal přítel příteli nevěrným, kdyby matky přestaly své dítky milovati, kdyby nebe a země pominuly — láska Hospodinova k nám nikdy se nemůže změnití. Tato myšlenka působí na duši dojmem přemocným a poddává srdce vůli Boží. Čím více přemýšlíme o osobité povaze Kristově ve světle kříže, tím více shledáváme milosrdenství, lásky a odpuštění, ozářených světlem nestrannosti a spravedlnosti. Tím pak zřejměji poznáváme nesčíslné důkazy lásky Boží neskonalé i věčné. Také nám lze pochopiti upřímný soucit, převyšující toužebnou lásku matčinu k svému dítěti padlému a ztracenému.« (»Cesta ke Kristu« str. 10. 11.)

»Já a Otec jedno jsme«.

6. Jak líčí evangelista Jan poměr mezi Otcem a Synem?

Jan 10, 30.

»Ježíš Kristus, Syn Boží, který jest od věků a trvá na věky, jest jedno se svým Otcem, a přece jest samostatnou bytostí. Jsa sám obraz Boha Otce, byl po Bohu nejvyšší bytostí nebes. Všichni andělé se skláněli před Ním a vzdávali Jemu čest. Již od počátku byli Otec a Syn jedno. Z nich vycházelo světlo a sláva. To jest to světlo, které i zde svítí

v místech temných a rozlévá všude nebeský jas.« (E. G. W.)

7. Kdo stvořil všechny věci tohoto světa? Jan 14, 10.

8. Na koho nesmíme zapomínati při vzpomínce na oběť

Pána Ježíše za padlé lidstvo? Jan 3, 16. Efez. 5, 2.

»Tak Bůh miloval, že dal svého Syna« a »Kristus nás miloval, že dal sama sebe.« Jest to láska Otce i Syna, která přinesla tu největší oběť pro záchránění člověka.

9. Jakou účast měl Bůh na smrti Kristově? Řím. 8, 32.

»Bůh svolil, aby pro záchranu padlého lidstva byl Pán Ježíš obětován. Otcem byla oběť Kristova posvěcena. Sám Stvořitel, ten všemohoucí Bůh trpěl spolu se svým Synem.« (E. G. W.)

Největší oběť.

10. Jaké chování člověka hněvá a popuzuje Pána Boha?

Žalm 45, 7. 8. 10, 3. Přísl. 6, 16—19.

Hřích jest Hospodinu ohavností. On nemůže jej trpěti. Vždyť hřích způsobil tak hrozné trápení. Pomysli jen, co to znamenalo pro čistého, svatého a spravedlivého Boha, přijíti do tak blízkého spojení s hříchem a vzítí hřích ne jednoho člověka, ale celého světa na sebe. O Pánu Ježíši se praví: On nenáviděl hřích, ale hříšníka miloval.

11. Které těžké břímě nesl Pán Ježíš? Iz. 53, 6.

»My si dovedeme učiniti jen malou představu o nevy-slovitelné úzkosti drahého Syna Božího v Getsemane. Pána Ježíše to muselo nevýslovně tížiti, když On, který dobrovolně vzal dluh lidstva na sebe, viděl se opuštěn od svého Otce. Pán Ježíš bojoval hrozný boj a přiblížil se až k smrti. Bůh Otec poslal anděla svého, aby božského Trpitele posiloval. Kéž by lidé viděli udivení andělů a slyšeli jejich vzdechy, když k svému největšímu zármutku museli patřiti, jak Bůh slávu, lásku a světlo, nenechává více Synu svému svítiti. Pak by jistě lépe rozuměli, jak veliký a ohavný jest hřích v očích Božích.« (»Utrpení Kristova«, v něm. str. 11.)

12. Proč musel Pán Ježíš umřítí? Mat. 27, 46.

»Bolest, kterou žádné lidské srdce rozuměti ani pochopiti nedovede, pronikla srdcem Pána Ježíše, neboť v této

hodině největší úzkosti i sám Bůh se od Něho odvrátil a Jej opustil.« (»Život Pána Ježíše« v něm. str. 454.)

13. Čím byla v hodině smrti bolest Pána Ježíše zmírněna? II. Kor. 5, 19. *1. Kor. 13*

»Otec miluje nás nikoliv proto, jako by k tomu byl pohnut teprve smírnou obětí, nýbrž On sám přinesl smírnou oběť proto, že nás miloval. Kristus stal se prostředníkem, skrze něhož Bůh mohl na svět, padlý v hříších, vyhlítní svou neskonalou lásku. Neboť Bůh byl v Kristu, v míru uvodě svět s sebou (II. Kor. 5, 19.) Bůh trpěl se svým Synem. V duševní úzkosti v zahradě Getsemanské, ve smrtelném zápase na Golgatě věčná láska zaplatila cenu za naše vykoupení.« (»Cesta ke Kristu« str. 7. 8.)

14. Proč musela býti tak veliká oběť přinesena? Gal. 4,

4. 5. *plavání v moři*

»Kdo může cenu duše člověka oceniti? Chceš-li znáti její cenu, tedy jdi do Getsemane a tam bdi s Kristem v hodinách hořkého boje, kde krůpěje potu jako krev tekly. Pohleď na Pána Ježíše na kříži. Slyš volání Páně v jeho úzkosti: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil!“ Hleď na zraněnou hlavu, na probité ruce a nohy a kopím proklátný bok. Pamatuj, že Pán Ježíš na záchronu tvoji vynaložil všecko. Když u prahu kříže budeš uvažovati, že by Pán Ježíš na záchranu třeba jen jediného hříšníka vydal sama sebe, pak můžeš život člověka oceniti.« (Podobenství« v něm. str. 194.)

15. Jakými slovy zjevuje apoštol Jan lásku Boží? I. Jan.

3. 1. *1. Jan. 4, 19. 1. Jan. 4, 19.*

Úkol 5.

4/5. 1940. sobota

Boží jednání ospravedlňuje hříšníka.

Úvod: »Satan svedl lidstvo k tomu, že mělo Boha za bytost, jejíž hlavní vlastnost záleží v ztrnulé spravedlnosti, jakožto přísného soudce, tvrdého, ukrutného věřitele. Vyličoval Stvořitele jako bytost, která nedůvěřivými zraky

pozoruje slabosti a hříchy lidstva, aby je potom mohla trestati. Právě proto Pán Ježíš přišel k nám lidem na zem, aby odstranil tento temný stín, který zakrývá neskonalou lásku Boží k nám.« (»Cesta ke Kristu«, str. 3. 4.)

1. Z jakého důvodu zlořečil Pán po hříchu člověka zemi? I. M. 3, 17.

»Život plný námahy a starosti, jenž měl být nadále člověku údělem, byl od Boha zase jen z lásky stanoven. Byla to škola, kterou hřích učinil potřebnou, aby ukájení žádostí a vášní byla učiněna meze, aby se nadále vyvíjeti mohl člověk v sebeopanování. Byla to část plánu Božího k znovupostavení člověka ze záhuby, do níž měl upadnouti příčinou hříchu.« (»Patriarch. a proroci« v něm. str. 49.)

2. Kde se člověk nesměl déle zdržovati? I. Mojž 3, 23.

»Po hříchu nesměl již Adam a Eva bydleti v ráji. Velice o to prosili, aby v domovině jejich nevinnosti a radosti směli zůstati. Oni poznali, že veškeré právo na toto šťastné místo ráje ztratili, ale zaručovali se, že v budoucnu budou hlasu Božího plně poslouchati. Bylo jim však oznámeno, že jejich přirozenost se tak zhoršila, že jejich síly k odproování zlému nyní nestačí, když nechali satanu k sobě přístup. Dokud žili v nevinnosti, mohli sami každému pokušení odolati, ale nyní ve znamení viny nemohli se již více sami ospravedlniti.« (»Patriarch. a proroci« v něm. str. 51.)

3. Jak si možno vysvětliti Boží přísnost vůči Adamovi a Evě? Zjev. 3, 19.

»Nediv se tomu, jestliže na odstranění ostrých rohů tvého charakteru musí Bůh užítí dláta a kladiva, abys zaujmouti mohl opět místo, které On ti určí. Toho žádný člověk sám nedokáže, to může učiniti jedině Bůh. Proto buď ujištěn, že On žádnou zbytečnou ránu nedopustí. Každý úder děje se v lásce k tvému dobru, k věčnému spasení. On zná tvé nedokonalosti a pracuje k tvému dobru, k tvému znovuzřízení, ale ne ke zkáze.« (Z. I., str. 240. 241.)

4. Čeho jest Boží kárání důkazem? Žid. 12, 6. Přísí. 3, 12.

»Z toho, že Bůh na nás dopouští souzení, můžeme poznati, že v nás vidí něco cenného, co má býti v onen den

zjeveno. Pakli by tak nebylo, když by Pán v nás nenalezl, nic, čím by své jméno oslaviti mohl, tak by si s námi nedal čas, aby nás vytrřibil. Jako zlatník nedává bezcenný kov do tavicího kelímku, ale odhodí jej, tak i Bůh tříbí jen ty, v nichž vidí cenu. Podobně jako i kovář drží železo nebo ocel v ohni, aby je zpracovati mohl, tak i Bůh probání vyvolené své peci soužení, aby je vytrřibil a pro království Boží upravil.« (Ve šlépějích vel. lékaře« v něm. str. 453.)

5. Jaké bohaté požehnání přináší Boží kázeň? Žid. 12, 11.

»Všecko, co se nám zde tak tajemným zdá, co nás znepokojuje a zklamává, bude nám na věčnosti úplně jasným. Pak teprve poznáme, že nám Bůh právě tím prokazoval dobrodiní, když naše přání vždycky nevyplnil a našim tužbám nevyhověl.« (»Ve šlépějích vel. lék.« v něm. str. 456.)

Boží cítění s člověkem.

6. Jakou účast bere Bůh v soužení svých dítek? Iz. 63, 9.

»Pohlédneš-li ve svém žití trochu zpět, poznáš, že ti ve všech těžkých a strastiplných hodinách milý náš Spasitel byl a jest blízkým a že ti pomoci chce, abys zase světlé chvíle prožívati mohl. Také Otec nebeský svojí láskou a starostlivou účastí jest stále s námi. I když se nám někdy zdá, jako bychom byli od Boha opuštěni, On přece jest nám blízko a pomámá nám. My vidíme Pána Ježíše zřídka tak, jak jest a nebýváme vždycky ochotni přijmouti jeho pomoc tak, jak On jest ochoten nám pomoci.« (Z. 4.)

7. Jaké naše nedostatky vzal Pán Ježíš na sebe? Iz. 53, 4.

»Doufejme a důvěřujme! Malomyslnost ve službě Bohu jest nerozumná a hříšná, neboť Pán ví zcela určité čeho potřebujeme. Jako Král všech králů jest všemohoucí, jako Bůh smlouvy jest však též dobrotivý a starostlivý, podobný něžnému pastýři. Jeho neomezená moc jest současně zárukou za jisté vyplnění svých zaslíbení všem, kteří Mu důvěřují. On jest mocen každou těžkost odstraniti. Jeho láska převyšuje vše tak vysoko, jako jest nebe vzdáleno od ze-

mě. A takovouto neomezenou věčnou láskou bdí Pán nad lidem svým.« (»Ve šlépějích vel. lék.« v něm. str. 464.)

8. Jaké zaslíbení dal Bůh skrze Syna svého hříchem ob-
tíženému lidstvu? Jaké požehnání jest zaslíbeno těm,
kteří pozvání Páně uposlechnou? Mat. 11, 28—30.

9. Jak se Pán chová k lidskému utrpení? Jer. 3, 31—35.

»Na této zemi přicházejí různá zklamání; a můžeme očekávat jen soužení. Můžeme však všechna, ať velká či malá, přenechat Bohu. On nezůstane bezradným a nebude přemožen sebe větší tíhou našich starostí. Jeho starostlivá péče vztahuje se na každou domácnost a zahrnuje v sebe každého jednotlivce. On sám má též na našich záležitostech a starostech účast. Počítá i naše slzy a cítí s námi i v našich slabostech. Všechny zkoušky a těžkosti, které nás stihají, Pán dopouští, poněvadž nás miluje. On si přeje, aby-
chom dosáhli svatosti, a dokonalé radosti, jež v jeho přítomnosti jest k nalezení.« (Z. 1, str. 84.)

Jak se chová Pán k bezbožným.

10. Jak vyjádřil Pán Ježíš svoji lásku k Jerusalému?
Mat. 23, 37. Luk. 19, 41.

»Spasitel plakal nad Jerusalémem, městem, jež tak miloval a které se zdráhalo přijmouti toho, který jest cesta, pravda i život. Ačkoliv obyvatelé jerusalemští zavrhli Spasitele, přece pohlížel na ně s milosrdnou láskou. Jeho život byl plný sebezapření a pečlivé lásky dobročinné k jiným. U Něho byla vždy každá duše vzácná. Třebaže si stále zachovával božskou hodnost a vznešenost, přece vždy s nejněžnějším soucitím se skláněl ke každému členu lidské rodiny. Pán Ježíš, jat útrpností pohlížel na všechny lidi jako na padlé duše, jichž vysvobození od věčné smrti bylo jeho posláním.« (»Cesta ke Kristu« str. 5. 6.)

11. V čem nemá Bůh zalíbení? Ezech. 18, 23. 32; 33, 11.

12. Jak popisuje prorok Jeremiáš Boží odvrácení trestu od odpadlých? Jer. 31, 20.

13. Kterí nebudou mít podíl na království nebeském? Gal. 5, 19—21.

14. O čem budou bezbožní konečně přesvědčeni? Juda

14. 15.

Příběh by se nemohl radovati z přítomnosti Boží a hrozil by se styku a spolužití se svatými bytostmi. I kdyby měl přístup do nebe, nemohl by je nikdy míti za místo blažené radosti. Nezištná a obětovná láska, jaká tam ovládá a která je vždy úzce spjata s neskonalou láskou Boží, nemohla by v jeho srdci naléztí ohlasu. Jeho myšlenky, zájmy, pohnutky úplně by se lišily od těch, které tam naplňují srdce obyvatelů, kteří jsou zproštěni hříchů. V souzvuku a v líbezném shodě nebes nastal by zlozvuk. Nebesa by se mu stala místem trápení a muk; on by nasadil všecko, aby se mohl skrýti před Tím, který jest věčným světlem a střediskem veškeré blaženosti. Není to přece nějaká libovolná a nerozvázná rada Boží, která bezbožníky vylučuje z nebe. Oni sami vlastní vinou se vyloučili ze svatého společenství.« (»Cesta ke Kristu«, str. 13.)

Úkol 6. 11/5.1900

Dokonalé ospravedlnění.

Úvod: »Dějiny velikého boje mezi dobrem a zlem, od jeho počátku v nebesích, svržením vzpoury z nebes, až do úplného vyhlazení hříchu, jsou rovněž zjevením nezměnitelné Boží lásky.« (»Patr. a pror.«, v něm. str. 28.)

29 Bůh koná své dílo neobyčejným způsobem. m.

1. Jak nazývá prorok soud nad bezbožnými? Iz. 28, 21. Oc

»Boží soud vykonán bude nad těmi, kteří Boží lid utiskují a jej ničí. Jeho veliká shovívavost nad bezbožnými činí lid v přestupování smělým. /I když jejich odplata jest oddálena, jest přece jen jistá a hrozná.« (»Velký spor.« v něm. str. 709.)

2. V čem má Bůh zalíbení? Mich. 7, 18. ve slitování

3. Jakou otázku položil Azaf v době utrpení svého lidu? Žalm 77, 9. *Čeho-lin do konce předení mých*

4. Jakou jistotu vyslovil David, když pozoroval chování se Boží k lidem? Žalm 103, 8. *Slitování a milosrdenství*

»Bůh jest zdrojem všeho milosrdenství; jeho jméno

jest »litoslivý a miloslivý«. (II. M. 54, 6.) Nejedná s námi, jak bychom toho zasloužili. Netáže se, jsme-li jeho lásky hodni, nýbrž zahrnuje nás bohatstvím své lásky a tak nás činí jí hodnými. Neú mstivý, nechce trestati, nýbrž vykoupiti. Přísnost jeví se v jeho Prozřetelnosti, jest jediné ke spasení odpadlíků. Touží velice po tom, aby utrpení lidstva mohl zmírniti a jejich rány balsánem pomazati. Jest sice pravda, že Bůh neospravedlňuje vinného (II. M. 54, 7.), avšak On chce vinu shladiti.« (»Myšlenky s hory blah.« str. 35.)

5. Jaké porovnání činí Bůh, aby ukázal svoje cítění a smilování se? Iz. 49, 15. • - •

»Kdyby se stalo, že by některý otec se zapomněl na své hladové děcko, nezůstane křik tohoto chudého, ubohého děcka nevyslyšen u Boha. Jak překrásně líčí Pán svoji lásku. Kdo v temných dnech má pocit, jakoby Bůh o něho nepečoval, nechť vzpomene poselství milujícího otcovského srdce, které praví: Já milováním věčným miluji tě!« (»Myšlenky« v něm. str. 144.)

Boží hněv.

6. Proč Bůh den soudu tak dalece oddálil? II. Petr. 3, 9.
(Porovnej: I. Petr. 3, 20; I. M. 15, 16.)

Boží trpělivost jest tak veliká, že si ji sotva představití dovedeme. On nám svoji spravedlivou odplatu nenechal ještě pocítiti. Ale On jistě povstane, aby hříšníky, kteří se vzdorně proti jeho zákonu pozdvihli, spravedlivě potrestal.

Pán dává lidem dost času k sebezkušování a k obrácení se. Jednoho dne však bude Boží trpělivost vyčerpána a jeho soudy navštíví lid této země. Bůh má mnoho trpělivosti s lidmi. Ze samého milosrdenství svého vždy znobu varuje Pán před svým hněvem, který jednou na nekající vyli bude. (E. G. W.)

7. Jaké vážné napomenutí dostává poslední pokolení?
Zjev. 14, 9—11.

»Přestupníci budou vzájemně zničeni a všichni bezbožníci budou konečně vyhlazeni. Moc a autorita božské vlády

přispěje k potlačení vzpoury proti Bohu. Vykonaná spravedlnost bude však odpovídati charakteru Božímu, jeho shovívavosti, dobrotivosti a velikého milosrdenství. («Spor věků» v něm. str. 619.)

8. Jaké navštívení Boží stihne jednou bezbožné? Zjev. 15, 5—7; 16. kap.

»Ospravedlnění hříšníka nenastává změnou smýšlení Božího, nýbrž obrácením člověka. Dveře milosti budou uzavřeny ne proto, že by Bůh přestal býti milostivým a milosrdným, ale proto, že lidé hlasu a pozvání Božího více slyšeti nechťí. Netouží po obrácení a od svého Stvořitele se úplně odvrátili. Proto musí také Bůh neobyčejným způsobem zasáhnouti a svůj odpor k hříchu výrazně ukázati.« («Spor věků» v něm. str. 709.)

9. Jakým způsobem budou hřích i hříšníci zničeni? Zjev. 20, 7—9. 1000 let - -

»Toto není žádné libovolné jednání Boží, spíše ti, co opovrhli milostí Boží, žnou to, co sami naseli. Bůh jest počátek všeho života. Kdo volí službu hříchů, odděluje se od Boha a tím i od života, kterýž jest z Boha. Pán Ježíš pravil ústy proroka: »Všichni, kteří mne nenávidí, milují smrt.« (Přísl. 8, 36.) Bůh je nechává nějaký čas, aby se mohli vyvinouti a tak zásady svého života zjevití. Pak každý přijímá ovoce své vlastní volby. Životem vzpoury vycházejí satan a jeho následovníci úplně z jednoty Boha živého, a sama přítomnost Boží působí na ně jak oheň šířající.« («Život Pána Ježíše» v něm. str. 465.)

Bůh jest spravedlivý.

10. Proč musí bezbožný zahynouti? Jer. 17, 10. II. Petr. 2, 12 posl. část.

11. Který životní zákon jest nám připomínán? Jak. 2, 13. Gal. 6, 7, 8.

12. Proč přišel Pán Ježíš? I. Jan 3, 5, 8. Jakému ujištění vzhledem konce času smíme se těšiti? Náh. 1, 9.

»Zákon Boží, jenž jest lidem od satana jako jeho služebnosti označen, bude lidem Božím jako zákon svobody ctěn,

Zkušené, zachovalé stvoření nikdy více neodpadne od Boha, jehož charakter zjevil se v nevystižitelné lásce a nekonečné moudrosti.« (»Spor věků« v něm. str. 577. 578.)

Úkol 7.

AB/5 1940

Trvalé znovuoobnovení.

Úvod: »Veliký boj jest dokoučen. Hříchu a hříšníků není více. Celý vesmír jest opět čistý. Svornost a radost vládne opět v celém nezměrném stvoření. Od Boha Stvořitele proudí opět život, světlo a radost v nekonečném jeho království. Od nejmenšího prášku až do největších světových těles v neporušené kráse a v dokonalé radosti vypravuje vše, že Bůh jest láska.« (»Velký spor« v něm. str. 765.)

Boží rodina. I.

1. O které veliké rodině podává nám zprávu Písmo svaté? Ef. 3, 14. 15.

2. Čím byla svornost této rodiny porušena? Iz. 59, 1. 2.

»Hřích neodloučil lidstvo jen ode Pána, ale též od ostatních členů této Boží rodiny, kteří nepadli. Obyvatelé bezhříšných světů sledují s velikým zájmem události na naší zemi a toužebně očekávají návrat člověka do té veliké Boží rodiny.« (»Život Pána Ježíše«, v něm. str. 459.)

3. Kým jest nám, ztraceným lidem, opět zjednán přístup do veliké rodiny Boží? Ef. 2, 17—20.

»Nebeská radost zahrnuje v sebe též naši vykoupenou zemi. Slova Pána Ježíše před svým na nebe vstoupením znějí krajinami světa: Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu Vašemu. (Jan 20, 17.) Nebeské zástupy zahrnují v sebe i věřící této země. Také pro nás odešel Pán Ježíš do nebe a pro nás též žije. Proto také může dokonale spasit těch, kteří skrze Něho přistupují k Bohu. On žije a prosí za nás.« (»Život Pána Ježíše« v něm. str. 522.)

4. Co jest nám o znovuoobnovení v Kristu praveno?

Efez. 1, 9—12.

5. Co udává Pán za příčinu svého druhého příchodu?
Jan 14, 5.

Jest to již dlouhé přání Otce i Syna, aby mohli býti s vykoupenými lidmi opět spojeni. Pán Ježíš přišel, aby lidstvo zpět k Bohu Otci přivedl. Láska nemá zalíbení v rozloučení a v rozdvojení. Proto také Bůh dopustil tu největší oběť za nás, aby se s námi opět spojití mohl. Druhý příchod Pána Ježíše jest současně oznámením veliké lásky Boží svému lidu.

6. U koho chce Bůh přebývati? Zjev. 21, 3.

Nová země. II

7. Jak se vyjádřil ap. Pavel o tom, co Bůh chce dáti těm, kteří Jej milují? I. Kor. 2, 9, 10.

»Lidský jazyk jest nedostatečný k vyjádření toho, co Bůh pro lid svůj připravil. Žádný smrtelný člověk nemůže pochopiti slávu nebeského ráje. To bude možné jen tomu, kdo ho sám bude účasten.«

8. Co zjevuje nám Pán o životě vykoupených na nové zemi? Zjev. 21, 4. *rotte Bůh*

9. Co oznámil Pán o tomto životě již ústy proroka Izaiáše? Iz. 35, 4—10. *neč ten předem...*

Trvalé znovuoobnovení. III

10. Kdy nastane toto trvalé obnovení všech věcí? Skut 3, 20—21. *pro příchod Ježíše*

Napravení všech věcí — zahrady Eden, stromu života přímého spojení člověka s Bohem, s anděli i lidmi, té mluhé radosti v požehnaných nivách, radostného, bezstarostného života prvních lidí — to jest ta naše krásná naděje Znovuzřízení rajského domova, pravého pokoje a svaté radosti, nepopsatelné štěstí v místech dokonalého souladu jest dědictví těch, kteří budou vykoupeni. Oni obdrží vše po čem srdce již tak dlouho touží.

11. Jaká potrava bude dána člověku od Boha? Zjev. 22: 2, 7. *Kdo mu dá...*

12. Čím se bude člověk zaměstnávat? Iz. 65, 21, 22.

13. Jak dlouho bude žít člověk na nové zemi? Iz. 66.

22. Zj. 22, 5

»Skutečností vykoupení budou zaměstnávat srdce, mysl i jazyk vykoupených po všechen čas věčnosti. Budou rozumět pravdám, které Pán Ježíš svému učedníkům by tak rád zjevil, jimž však scházela víra k plnému pochopení. Vždy více budou se otvíratí zraky k stále novému poznávání dokonalosti a slávy Kristovy. V době nekonečné věčnosti budou vykoupení čerpati staré i nové z nevyčerpatelných pokladů laskavého Otce.« (»Podobenství v něm. str. 131. 132.)

Úkol 8.

Boží vlastnictví.

Úvod: »Bůh nikoho k ničemu nenutí. On nemá zalíbení na otrocké poslušnosti. Pán si přeje, aby Jej stvoření jeho milovalo, protože jest lásky hoden. On chce, aby Jej všichni poslouchali, poněvadž každý může oceniti jeho lásku, moudrost, spravedlnost i velkomyslnost. Ti, kteří mají pochopení o těchto Božích vlastnostech, budou Jej milovati, a také rádi poslouchati.« (»Velký spor« v něm. str. 620.)

Boží charakter jest zjeven.

1. V čem se shrnují všechny Boží vlastnosti? I. Jan 4, 8.

»Bůh jest lásky. Lásky zahrnuje v sebe celou Boží jsoucnost. Z ní vycházejí všechny Boží vlastnosti. Boží láska jest nesmírná, nepochopitelná, nekonečná a nevyčerpatelná, jak i Písmo svaté zjevuje. Všecky studnice něžnosti, v porovnání s nevyčerpatelnou Boží láskou, jsou jen malou kapkou v nekonečném oceánu.« (Z. I. str. 81.) *Kolár nemluví*

2. Jaké přání projevil Mojžíš? II. Mojž. 33, 18.

My smíme snažiti se Pána Boha blížeji poznávati. Pro to také Pán Bůh nekáral Mojžíše, když prosil, aby mu ukázal slávu svou. Pán docela vyhověl jeho prosbě a řekl mu: »Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všechno dobré mé.« (II. M. 33, 19.)

3. Jak se projevila Boží sláva? II. M. 34, 5--7.

Pro Mojžíše to bylo důležitějším, nechati si odkrýti Boží charakter, než patřiti na Něho tvář v tvář. Jako hříšníci nemůžeme tváře Boží viděti, ale můžeme se stále více prohlubovati v poznávání jeho charakteru. Čím více se budeme učit Jemu rozuměti, tím více a ochotněji budeme mu důvěřovati a všeliké nepravosti se vzdalovati.« (Z. 1. str. 79.)

IV Dvě zvláštní Boží vlastnosti.

4. Kterými vlastnostmi se bytost Boží zvláště vyznamenává? V. M. 32, 4. IV. M. 14, 18.

Spravedlnost a milosrdenství jsou dvě, zvláště vynikající vlastnosti. Ony se dokonale vyrovnávají. Když by scházela jedna, ztratil Boží charakter svoji dokonalost. »Zásady přívětivosti, milosrdenství a lásky, jak je učil a prožíval náš milý Spasitel, jsou odrazem vůle a charakteru Božího. Pán Ježíš vysvětluje, že On nic neučil, co by od svého Otce nepřijal. Zásady Boží vlády shodují se úplně s učením našeho Spasitele. Milujte nepřátely své. Bůh dává zlým cítiti svoji spravedlnost. On by je chtěl též učiniti šťastnými, kdyby to bylo ve shodě se zákonem jeho vlády a se spravedlností jeho charakteru. Pán je zahrnuje znamením své lásky, dává jim poznávati svůj zákon a předchází je nabízením milosti. Oni však opovrhli jeho láskou, přestupují jeho zákon a zavrhli jeho milost.« (»Velký spor«, v něm. str. 260.)

5. Které zásady jsou v Bohu sjednoceny? Žalm 85, 11.

»Boží zákon, který byl chován v truhle smlouvy, byl měřítkem spravedlnosti a soudu. Tento zákon vyslovoval pro přestupníky ortel smrti. Nad zákonem byla však slitovnice, která zjevovala Boží přítomnost. Odtud vycházela moc smíření pro ty, kteří v opravdovém pokání na milost Boží očekávali. Tato slitovnice ukazovala na Boží lásku, zjevenou v Kristu Ježíši. Tak potkaly se spolu milosrdenství a víra, a spravedlnost a pokoj daly sobě políbení.« (»Patriarch a pror.«, v něm str. 548.)

6. V čem se smíme jen chlubití? Jer. 9, 23. 24.

III

Spasitel a soudce.

7. Jak se Bůh vyjadřuje o sobě samém? Iz. 45, 21.
posl. část.

8. Co může Pán vše činiti? I. Sam. 2, 6. 7. *pozn. umělců*

fn. at
sonet 9. Které vlastnosti Bůh miluje? Žalm. 11, 7; 33, 5. *čistoty*

10. Jak Pán napomíná hříšníky? Jer. 44, 4.

IV

Jak Bůh soudí.

11. Podle kterého měřítká soudí Bůh? II. M. 20, 2—17.

V. M. 6, 25. *spravedl. soud*

»Zákon Boží jest právě tak svatý jako On sám. Zákon jest zjevením Boží vůle, opis jeho charakteru, jest výrazem Boží lásky a moudrosti.« (»Patr. a pror.« v něm. str. 41.)

12. Dle kterého zákona bude Bůh souditi? Jak. 2, 12.

13. Na čem spočívá celý Boží zákon? Mat. 22, 36—40.

»Zákon na Sinai vyprýstěl z námětu Boží lásky. Jest zjevením nebeského pořádku pro celou zemi a vložen jest do rukou Prostředníka. Účel svého zákona vysvětlil Bůh slovy: Abyste byli lidem svatým přede mnou.« (»Myšlenky«, v něm. str. 56.)

14. Jaké následky ponese neposlušnost pro ty, kteří zavrhli evangelium? II. Tess. 1, 6—9.

Úkol 9.

Boží chování se k člověku.

Úvod: »Když my dílu Božímu a cestě Boží vždy cele nerozumíme, přece však porozuměti můžeme Boží lásce, nám v Pánu Ježíši zjevené. Kdo má spojení s Kristem, ten hodně pochopí z tajemství křesťanského života. Takový vidí též láskyplný Boží úmysl i ve výtkách a napomínání, jež mají naše srdce probuditi a přetvořiti.« (E. G. W.).

Boží chování se k otcům víry.

1. Jaký příkaz obdržel Abraham od Boha? I. M. 12, 1.
Žid 11, 8.

»Jeho bezpodmínečná poslušnost patří k pozoruhodným

svědectvím opravdové víry. Abramů stačil úplně Boží slib. On vložil vše na slovo Boží a následoval Pána. Byl cele přesvědčen, že Bůh slovu svému dostojí a jej také splní. Kamkoliv jej Pán poslal, všude konal svoji povinnost. Beze strachu a pečování vydal se do neznáma a bez bázně šel mezi pohany. Jeho myšlenka byla stále: Bůh to řekl a já poslouchám. On mne jistě sám povede a mne také chrániti bude.« (E. G. W.)

»Bůh vodí své dítky cestou, kterou neznají. Pán však nezapomíná těch, kteří v Něho celou svoji důvěru skládají. Bůh dopouští zkoušky na člověka, aby svoji vytrvalostí a poslušností duchovně obohacen byl a svým příkladem takovým pramenem síly i pro jiné býti mohl.« (»Patr. a pror.« v něm. str. 121.)

2. Jaké zaslíbení bylo otci víry uděleno? I. M. 12, 2. 3. 13, 14—17.

3. V čem projevil nejvyšší pohotovost k poslušnosti? I. M. 22, 2. 3; Žid. 11, 17—19.

»Celá nebesa pozorovala s obdivem a pochvalou neměnitelnou poslušnost Abramovu. Ukázalo se, že nařčení satanovo bylo falešné. Bůh řekl věrnému služebníku svému: »Nyní jsem poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne.« (I. M. 22, 12.) Smlouva Boží před nebeskými bytostmi učiněná s Abramem potvrzovala, že Bůh poslušnosti odmění.« (»Patr. a pror.« v něm. str. 147.)

4. Jak pociťoval Bůh svého věrného služebníka? II. M. 5, 13.b. 15; Jak 2, 23; Řím. 4, 11.

Od těch dob známe Boha jako Boha Abramova a Abrahama jako přítele Božího. Jest také nazván otcem věřících. Jest to největší pocta, jakou Bůh kdy člověku prokázal.

5. Jaké zkušenosti učinil Mojžíš ve svém mládí? II. M. 2, 11—21; 3, 1.

»Mojžíš pro svůj veliký úkol nebyl připraven. Měl se učiti té samé nauce, jaké se učili Abram a Jákob: Nespoléhati se na lidskou sílu a moudrost, ale spoléhati na Boží moc a očekávati jeho zaslíbení. Jestě i jiné nauky byly zde, jimž se Mojžíš v osamělosti učiti měl. Ve škole sebe-

zapření a námahy měl se učiti trpělivosti a své náruživosti na uzdě držeti. Prve než mohl moudře panovati, musel se naučiti poslouchati.« (»Patr. a pror.« v něm. str. 245.)

6. Jak byl Mojžíš potrestán pro vzpouzení se vůči Bohu? IV. M. 20, 12; V. M. 32, 48—52.

»Správnost a věrnost Mojžíše nemohly odvrátiti odplatu za jeho provinění. Pán prominul lidu větší poklesky, ale s hříchem v srdci vůdce lidu nemohl tak zacházeti, jako s těmi, které vedl. Bůh ctil Mojžíše víc, než kteréhokoli člověka na zemi. On mu zjevil svoji slávu a skrze něho udělil lidstvu svůj zákon. Ta skutečnost, že se Mojžíš těšil z tak velikého světla a tak vysokého poznání, byl jeho hřích tím větší. Všecka jeho věrnost v minulosti nemohla jeho špatný čin odčiniti. Čím více jest člověku uděleno světla a tím i milosti, tím větší jest také jeho zodpovědnost. Tím těžší jsou i jeho chyby a proto i citelnější trest.« (»Patr. a pror.« v něm. str. 422. 423.)

7. Jaký důkaz svaté lásky prokázal Bůh Mojžíšovi?

Odpověď: Pán jej nenechal ve smrti. Porovnej: Juda 9: Mat. 17, 5.

Jako při smrti a vzkříšení Pána Ježíše rozvinula se spravedlnost a láska současně, tak podobně bylo i s Mojžíšem. Bůh nedopustil vjíti Mojžíšovi do země zaslíbení, čímž obdržel nezapomenutelnou lekci, ale Boží láska ho přece neopustila. Pán nebes znal všechna utrpení, jimiž musel Mojžíš projíti. Znal též věrné služby, jimiž se služebník jeho vyznamenal. I když mu nebylo dovoleno vjíti do pozemského Kanánu, přece však dosáhl slavného nekonečného dědictví nebeského Kanánu, neb Bůh ho vzkřísil opět k životu.« (»Patr. a pror.« str. 483. 484.)

Boží jednání v životě Saula a Davida.

8. Jaké důvody podává Písmo k zavržení Saula a k zvolení Davida? I. Sam. 13, 14. Skutk. 13, 22.
9. Jakým činem také i David Pána zklamal? I. Král. 15, 5.
10. Jaký trest musel za to podstoupiti? II. Sam. 12, 10—12. 14—16.

11. Ke komu se obracel ve své veliké nesnázi? Žalm 51, 3.

12. Jak hluboké bylo Davidovo pokání? Žalm 32, 1—5; 51, 4. 5. 9—12.

»Davidovo pokání bylo opravdové a hluboké. Nenamáhal se, aby hřích svůj zakryl a hrozícímu soudu ušel. On viděl své veliké přestoupení vůči Bohu a potřísnění své duše. Hnusil se mu jeho hřích. On neprosil jen o odpuštění, ale také o čistotu srdce. David se ve svém zoufalství boje nevzdal. On viděl v zaslíbeních Božích pro kající hříšníky odpuštění a znovu na milost přijmutí.

Každý, kdož sebe ponizuje a kajícím hříchům své vyzná jako David, může být ujištěn, že bude vzat u Boha na milost. Každý, kdož u víře zaslíbení Boží přijímá, dochází odpuštění hříchů.« (»Patr. a pror.« v něm. str. 740.)

Petr ve výchovné Boží škole.

13. V čem lze poznati neoprávněnou sebedůvěru Petrovu? Mark. 14, 27—29. 31.; Luk. 22, 23.

»Výchovná metoda Pána Ježíše byla nejlépe patrna při Petrovi. On byl zmužilý, ale příliš sebedůvěřivý, byl rychlý v rozhodování a v činu, náchylný k okamžité odplatě, však přes to velkomyslný v odpuštění. Často chyboval, proto musel býti i často kárán. Pán Ježíš jednal s tímto svým prudkým učedníkem s trpělivostí, s pochopením a láskou. Působil na něho k odstranění sebedůvěry, a vštěpoval mu pokoru, poslušensví a důvěru v Pána Boha.« (»Vychovatel« v něm. str. 89.)

14. Kterými slovy hleděl Pán Ježíš Petra varovati a jej současně i povzbuditi? Mark. 14, 30.; Luk. 22, 31. 32.

15. Jak prokázal Pán své cítění i lásku k učedníku, který jej zapřel? Luk. 22, 61. 62. Mark. 16, 7.

»Když pohled, který Pán Ježíš na Petra upřel, spíše zavržení než-li soucit prozrazoval, a v předpovědi o zapření nebylo řečeno nic o naději, jaký smutek, skoro zoufalství naplnilo srdce Petrovo! On hořce plakal.

Však po vzkříšení Pána Ježíše neplatil jeho první vzkaz Janovi, který s Ním šel až do soudní místnosti, s Ním byl

pod křížem a první u hrobu, ani druhým učedníkům, jichž by jménem oslovil, ale platil Petrovi. Pán vzkázal po andělu: Jděte, povězte učedníkům jeho i Petrovi, že vás předejde do Galilee. Tam Její uvidíte, jakž pověděl vám.« (»Vychovatel« str. 90. 91.)

Úkol 10.

Bůh miluje svůj lid.

Úvod: »Ač je církev Kristova v nedostatcích a slabena, přece jest předmětem Boží největší pozornosti a péče. Ona jest divadlem jeho milosti a lásky. V ní zjevuje Pán svoji moc v přetvoření srdcí.« (»Skutk. ap.« v něm. str. 7.)

Od Boha vyvolení.

1. Z jaké vnitřní pohnutky vyvolil sobě Bůh lid staré smlouvy? V. Mojž. 7, 6—8.

2. K čemu určil Bůh tento lid? Iz. 60, 1—3.

»Bůh si přál, aby jeho lid byl světlem všem obyvatelům světa. Pán to tak zařídil, aby světlo a pravda byla na zemi rozšířena námahou a oběťmi těch, kteří se sami stali účastni nebeských darů. Ve své nekonečné lásce a moudrosti povolal Pán lidi k spolupráci, a vyvolil je, aby toto dílo konali.« (»Patr. a pror.« str. 533.)

3. Jak se projevovala Boží starost o svůj lid? Co však lid dělal? II. Paral. 36, 15. 16. Jer. 25, 3—7. *2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.*

4. Proč musel Bůh lid trestati? K čemu však byl vždy ochoten? Žalm. 107, 9—13. Oz. 5, 14. 15; 6, 1. *K. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.*

»Bůh svůj lid a své spolupracovníky skrze proroky napomínal, káral a trestal. Prorocké slovo bylo lidu Božímu ve všech dobách velikým užítkem a požehnáním.« (E. G. W.)

Jedna rodina.

5. K jakému pozemskému svazku přirovnává Pán sebe a svůj lid? Iz. 54, 5.

6. Jak se chce Pán s dětmi svými těšiti? Iz. 62, 5.b.

7. K čemu vyzýval Pán vždy a znovu lid smlouvy? Jer. 3, 22.

Církev v době přítomné.

8. Koho vyvolil Bůh po odpadnutí tělesného Izraele za svůj lid? Mat. 21, 43.; I. Petr. 2, 9. 10.

9. Jak jest tento lid nazván? Žid. 12, 23. prvá část.

10. Jaké spojení stává mezi Kristem a jeho církví? Efez. 5, 23—25.

»Církev Kristova, vydaná všem těžkostem tohoto světa, jest předmětem Boží věčné lásky a jeho ustavičné péče. Ty mnohé důkazy milosti Boží na lidských srdcích, pod tlakem dočasných těžkostí vyvinuly charaktery víry, což vyvolalo i obdiv u nebeských bytostí. Andělé vzdávají Pánu dík a chválu, že z chybuících a slabých lidí činí hrdiny víry.« (E. G. W.)

11. Koho viděl ap. Jan uprostřed těch sedmi svíců? Zj. 1, 12. 13

»O Pánu Ježíši jest praveno, že se prochází uprostřed těch zlatých svíců. Tímto jest znázorněno jeho postavení k církvím. On jest se svojí církví v ustavičném spojení a zná postavení všech svých dítek. Dává pozor na jejich stav, jejich zbožnost i oddanost. I když je Pán Ježíš naším nejvyšším knězem a prostředníkem v nebeské svatyni, přece jest zde znázorněn jako ten, kterýž se prochází uprostřed své církve. S neúnavnou bdělostí a opravdovou péčí dává pozor, jest-li pochodeň některého ze strážných špatně nehoří, nebo docela i neuhasíná. Jeho ustavičná péče a udržující milost jsou takovým pramenem světla a života.« (»Skut. ap.« v něm. str. 475.)

12. Jaké ujištění jest dáno lidu žijícímu v době poslední? Žalm 46, 1—5. Iz 43, 1—4.

»Církev, v poslední době žijící, která prochází různými těžkostmi a nebezpečími života, těší se může té nejvěrnější Boží péči. Zlo si bude stále kupředu raziti cestu a satan také všecko vynaloží, aby vyvolené Boží přivedl nějak k pádu. Pán Ježíš však, jehož Bůh učinil Knížetem a Spasitelem, neuzavře před nouzí dítek svých svoje srdce. Pán nevztáhne své pomocné ruky zpět a nezruší nikdy své slovo.« (E. G. W.)

Láska Boží v podobenství.

Úvod: »V poučení, jež Kristus podobenstvími udílel, sledoval tu samou zásadu, jakou měla celá jeho misie na tento svět. Aby nás Pán se svým božským charakterem a životem seznámil, vzal naši přirozenost na sebe a bydlil mezi námi. Božství bylo v člověku, neviditelná sláva zjevena byla ve viditelné lidské formě. Poněvadž lidé neznámé věci jen pomocí známých pochopiti mohli, byly i nebeské věci zemskými představeny. Bůh zjevil se v podobě člověka. Když byl Pán Ježíš na této zemi, chtěje nám zjeviti božské pravdy a věci nebeské, zpodobňoval vše zemskými věcmi, s nimiž byli všichni dobře seznámeni.« (»Podobenství« v něm. str. 17.)

Bůh nenechá prosící čekatí.

1. Proč vyplnil v podobenství ten soudce nepravý přání vdovy? Luk. 18, 3—5.

Soudce, o němž se v podobenství vypráví, neměl úctu k právu ani soucit s trpícími. Vdova, která ho prosila, aby se jí zastal v jejím právu, byla vytrvale odmítána. Ona však znovu a znovu přicházela a dožadovala se jeho pomoci. Soudce věděl, že přichází v spravedlivé věci, mohl jí pomoci hned, ale nechtěl. Tato vdova se však nenechala lehce-odbyti a neztrácela odvahu. Vždy znovu a opět prosila. Tento soudce ujal se konečně záležitosti této vytrvale prosící ženy, ne snad, že by mu na ní záleželo, ale aby ho konečně nepohaněla a aby neztratil svou dobrou pověst.« (»Podobenství« v něm. str. 162.)

2. Na jaký veliký rozdíl mezi soudcem nepravým a Bohem poukazuje Pán Ježíš? Luk. 18, 6—8.

»Kristus zde dává porovnání mezi nepravým soudcem a Bohem. Ten nepravý soudce vyhověl prosící vdově jen ze sobectví, aby ho stále neobtěžovala. On s ní neměl soucit, ani smilování. Její trápení bylo mu lhostejné. Jak docela jinak zachovává se Bůh, k těm, kteří Ho prosí. S nekoneč-

nou útrpností a soucitem pozoruje prosby a lkání těch, kteří pomocí potřebují. Bůh miluje své dítky láskou neko-nečnou. To nejdražší, co Pán na této zemi má, jest jeho církev.« (»Podobenství« str. 165.)

3. Jak se Pán chová k prosbám svého lidu? Mat. 7, 7-11.

Všichni, ať máte jakékoliv soužení, nebo jest s vámi špatně nakládáno, volejte k Bohu. Pán nikdy nikoho, kdož k Němu s pokorou srdce přichází, neodmítl a neodmítne. Ani jedna opravdová, upřímná prosba není ztracena.« (»Podobenství« str. 172.)

4. Proč měl býti neplodný strom vyfát? Luk. 13, 6. 7.

5. Jaký návrh byl učiněn? Luk. 13, 6. 7

V tomto podobenství zahradník neodporuje výzvě pána svého. Zůstal-li by ten strom neplodný, nechtěl jest vyfát. On však věděl jaký zájem měl pán té zahrady na tom stromě, proto ho chtěl udržet.

Majitel i zahradník měli stejný zájem na udržení a zachování vyvoleného lidu. Z veliké Boží lásky bylo vše učiněno, všecky prostředky. Boží lásky byly použity, aby lid vyvolený mohl být takovým stromem spravedlnosti, který by přinášel užitek a mohl být požehnáním světu. (»Podobenství« str. 215.)

6. Jak popisuje prorok láskyplnou péči božského zahradníka? (Iz. 27, 3.

Pozoruješ a snad uznáváš, že jsi takovou rostlinou, která jenom zemi kazí. Bůh ve své veliké lásce a milosrdenství tě však přece nevyfál. Má s tebou soucit. Neodvrací se od tebe lhostejně a nenechává tě zahynout.« (»Podobenství« str. 215.)

Odpust, abys sám došel odpuštění.

7. Co jest praveno v podobenství o nevděčném služeb-níku? Mat. 18, 23—30.

8. K čemu musíme býti sami ochotni, chceme-li býti účastni požehnání Božího odpuštění? Mat. 18, 33. 35: 6, 14. 15.

»Z tohoto podobenství béřeme poučení, že Boží odpouš-tějící milost jest pro nás mírou, jak my odpustiti máme...

Nám bude odpuštěno ne proto, že jsme odpustili, ale dle toho, jak jsme odpustili. Základ všeho odpuštění leží v nezištné Boží lásce. Naším jednáním však ukazujeme, jestli jsme si tuto lásku osvojili. Proto praví Pán Ježíš: „Nebo kterýmž soudem soudíte, týmž budete souzeni a kterou mírou měříte, bude vám zase odměřeno“.
« Mat. 7, 2. (»Podobenství«, str. 249.)

Otcovské srdce, plné lásky.

**9. Jak velice se vzdálil ztracený syn od svého Otce?
Luk. 15, 11—16.**

»Jaký hrozný obraz hříšníka jest nám v tomto podobenství znázorněn! Obklopen požehnáním Boží lásky, však přece člověk usiluje odloučiti se od Boha, jen aby uspokojil své vlastní já a užil hodně světáctví. Podobn tomu nevděčnému synu, dělá si nárok na všechny dobré věci ode Pána, jakoby mu právoplatně náležely.« (»Podobenství«, str. 199.)

10. Jak jest vylíčena v tomto podobenství láska nebeského Otce k hříšníku? Luk. 15, 20—23.

»Povstaniž a navrať se k svému nebeskému Otci! On ti vyjde vstříc, když ty ještě budeš vzdálen. Když jen jeden krok uděláš, abys se v lítosti a opravdovém pokání k Pánu přiblížil, On pospíší, aby tě do náručí své věčné lásky přijal. Jeho ucho jest k volání pokání činící duše vždy otevřeno. První zatoužení člověka po Bohu jest Pánu známé. Zůstává stejné, je-li touha srdce vyjádřena v skrytě, v duchu, nebo nahlas, Duch Boží to bere na vědomí a vychází dotyčné duši vstříc.« (»Podobenství«, str. 204.)

Bůh vychází chybuujícím vstříc.

11. Jak znázornil Kristus Boží lásku k chybuujícím? Luk. 15, 3—7.

»Věrný Pastýř opouští stádo, kteréž miluje a jde do pouště hledati a zachrániti ovečku, která se ztratila. Nedbá na těžkosti, ani na nebezpečí svého vlastního života. On ví, kdyby zaběhlé ovečce nebylo spomoženo, že by jistě zahynula. Konečně tu ztracenou ovečku po pečlivém hledání.

najde a z jisté smrti ji vyproští. Nežene ji před sebou, ale, ač sám hladov a unaven, běře ji na ramena svá a nese zpět do stáda. Jak veliká jest láska toho Pastýře k ztracené ovečce, již jsme my.« (E. G. W.)

12. Kdo činí první krok k hledání zabloudilých? Luk. 15, 4. posl. část.

»Ovečka ví, že jest ztracena, ale sama nenalézá více cesty zpět. Tu přichází pastýř, aby ovečku zachránil a zpět přinesl. Tak jest to i s duší, která odešla od Boha. Jest bezmocná, právě jako ta ovečka. Kdyby jí Boží láska nešla vstříc, aby ji zachránila, tak by sama cesty k Bohu nikdy nenalezla. Ó, zoufalá duše, buď zmužilá, neztrácej naději, i když jsi bezbožně jednala. Nedomnívej se, že ti Bůh přestoupení tvá snad odpustí a že ti dovolí k Němu zpět se navrátiti. Bůh již první krok učinil. Když jsi ty ještě ve vzpouře proti Němu stála, On již vyšel, aby tě hledal.

V podobenství o ztracené ovečce učí Pán Ježíš, že člověk nedosahuje spasení proto, že je hledá, ale tím, že Bůh nás hledá. My nečiníme pokání, aby nás Bůh miloval, nýbrž On zjevuje nám svoji lásku, abychom my pokání činili.« (»Podobenství«, str. 186. 187.)

13. V kterém dalším podobenství ukazuje Bůh svoji lásku k hříšníkovi? Luk. 15, 8—10.

»V podobenství o ztraceném synu jest nám ukázáno Boží jednání s těmi, kteří Boží lásky okusili, a přece do světa odešli. Ztracená ovečka ví, že jest ztracena. Opustila stáda, a sama se více zachrániti nemůže. Ona představuje ty, kteří se od Pána vzdálili, však různými těžkostmi, pokorováním a těžkými pokušeními obklíčeni jsou a sami o více pomoci nemohou.

Ztracený groš však poukazuje na ty, kteří v hříších a nepravostech jsou mrtví, aniž by si toho byli vědomi. Jsou úplně Bohu odcizeni, ale sami o tom nic nevědí. V tom to podobenství Pán Ježíš učí, že Bůh sám i takové lidi kteří se k Němu lhostejně chovají, miluje a nad nimi se slitovává.« (»Podobenství«, str. 191.)

14. Jak se chovají nebesa při obrácení hříšníka? Luk.
15, 7. 10.

Úkol 12.

Boží dobrota přivádí k pokání.

Úvod: »Porozumíme-li lásce Boží, potom také porozumíme velikosti a dosahu hříchu. Kdybychom tušili význam a dosah obětí, kterou Kristus za nás přinesl, potom by se naše srdce rozplývala láskou a vděčností, avšak také pravou lítostí a pokáním.« (»Cesta ke Kristu«, str. 36.)

Boží dobrotivost.

1. Čím získává Bůh srdce člověka? Jer. 31, 3.

Když se ten ztracený syn nalézal v největší bídě, přece získal naději v přesvědčení, že jej otec miluje. Otcova láska přivedla jej zpět. Tak jest i ujištění Boží lásky, která hříšníka přiměje, aby se k Bohu navrátil. O té zkušenosti vypráví též apoštol Pavel: »Nevíš, že dobrotivost Boží tebe ku pokání vede?« Kolem každé duše, jsoucí v nebezpečí, vznáší se milost a spolucitlivost Boží láska.« (»Podobenství«, str. 200.)

2. Která Boží vlastnost přivádí člověka ku pokání?
Řím 2, 4.b.
3. Jaký rozdíl nalézáme v pravém a nepravém zármutku?
II. Kor. 7, 9. 10.

»Pravé pokání zahrnuje v sobě opravdový smutek nad hříchy a jich se vystříhání. Hříchů se nezřekneme, dokud nepoznáme jejich záhubné následky. Skutečná změna v našem srdci nastane teprve tehdy, když se celým srdcem odvrátíme od hříchů. Jest mnoho lidí, kteří nerozumějí pravému významu pokání. Mnozí oddávají se zármutku nad svými hříchy, zevně se i obrátí, protože se obávají následků svých hříchů. To však není pokání ve smyslu slova Božího.« (»Cesta ke Kristu«, str. 19. 20.)

4. V čem se ukazuje působnost povýšeného Krista?
Jan 12, 32.

»Jenom evangelium milosti Boží může člověka vyvých-
šiti a zušlechtiti. Přemýšlení o lásce Boží, zjevené v Pánu
Ježíši, uchvátí a zahřeje srdce a probudí síly duše k ná-
sledování Pána.« (»Podobenství«, str. 259.)

Náše odpověď na Boží lásku.

5. Jaká síla pudí člověka k správnému jednání? II.
Kor. 5, 14.

6. Kam povede poznání Boží lásky? I. Jan 4, 16.

Nestačí Boží lásku toliko poznati. Musíme ji znáti a
v ni věřiti. Poznání samotné není ještě víra. Poznání jest
neosobní. Víra však jest osobní vyznání toho, co jsme po-
znali. Náš rozum zná lásku, ale naše srdce v ni věří. Usi-
lujme proto, abychom poznali a věřili.

7. Jaký jest důvod naší lásky k Bohu? I. Jan. 4, 19.

8. Co vypudí opravdová Boží láska z našeho srdce? I.
Jan. 4, 17, 18

Dokonalá důvěra v Boha, provázena dokonalou láskou
k Němu, vyhání každou bázeň, ať se již týká pozemského
života, nebo smrti a budoucího postavení se před Boha
jako soudce.

Bohatství Boží dobrotivosti.

9. Které trojí zjištění ukazuje Boží ochotu, odpustiti
hříchy? Žalm 86, 5.

Bůh chce k pokání činícímu hříšníku vejíti, jeho rány
zahojiti, jej od každé viny očistiti a rouchem spravedlnosti
ozdobiti.« (E. G. W.)

10. Jak veliká jest Boží milost a dobrota? Žalm 103, 11, 12.

11. Jakou velkomyslnost prokazuje Bůh hříšníku? 1z.
55, 7.

»Můžeme přes tato drahocenná zaslíbení Bible pochy-
bovati? Mohli bychom se domnívati, že když ubozí hříšníci
se chtějí obrátiti a hříchů svých se vystříhati, že by je
Bůh zdržoval, aby se nemohli zkroušeně vrhnouti Jemu
k nohám? Nechť nám ani na mysl nepřicházejí takové
myšlenky! Naši duši není nic škodlivější, než-li podobné
názory o našem nebeském Otci. Bůh nenávidí hřích, hříšní-

ka však miluje. V Kristu Ježíši dal nám sám sebe, aby všichni lidé mohli být spaseni, a aby se mohli stát dědici věčné slávy.« (»Cesta ke Kristu«, str. 57.)

Z Boha narození.

12. Jak dokážeme, že Boha známe a v jeho lásce chodíme? I. Jan 4, 7.

13. Jak budou »z Boha narození« nazváni? I. Jan. 3, 1—5.

»Jak předivná jest historie člověka! Neposlušností staly se dítky člověka nástroji zla. Obětí Pána Ježíše a vírou v Něho stávají se dítkami Božími. Pán Ježíš v lidském těle představuje právě člověčenství. Boží přání jest, aby dítky člověka, přes všechny zkoušky a odpor světa, opravdovým spojením s Pánem Ježíšem jména »dítky Boží« obdržely a Jeho hodny se staly.« (E. G. W.)

14. Jakou nadějí máme, jako »dítky Boží«? Řím. 8, 17 první část; Žid. 1, 2.

Stáváme-li se dědici Kristovi, a Pán Ježíš jest dědicem všeho, pak očekává dítky Boží nepochopitelné, veliké dědictví. Jak krásný a předivný jest Boží úmysl, když chce člověka posvětit a tak vysoko povznést!

11. Jaké slavnostní zvolání učiníme spolu s apoštolem Pavlem, hledíme-li této Boží lásce v tvář? Řím. 11. 33.

Úkol 13.

Přiznání se k Boží lásce.

Úvod: »Kdyby křesťané za svého denního styku více rozmlouvali o lásce Boží a o drahocenných pravdách vykoupení, potom by se jejich srdce občerstvila. Oni by se společně více těšili a navzájem posilovali. Učíme-li se každým dnem více od svého nebeského Otce a činíme-li denně nové zkušenosti v jeho milosti, potom se v nás také probudí přání, abychom o jeho lásce více mluvili. Budeme-li si takto počínati, naše srdce se rozežřeje a povzbudí. Kdybychom na Pána Ježíše více myslili a více o Něm mluvili,

pak bychom také více pocítovali jeho přítomnost.« (»Cesta ke Kristu«, str. 112.)

Slavte Boží lásku.

1. Jak jsou věřící též nazváni? Iz. 43, 10. prvá část.

»Bůh si přeje, aby byl ve svých dítkách před světem oslaven. On chce, aby všichni, kteří jméno Kristovo nesou. Jej ve svých myšlenkách, slovech i činech představovali.« (Z. II. str. 31.)

1. O čem mají vykoupení vyprávěti? Žalm 107, 1. 2.

»Máme se všichni vychovávat k vděčnosti. Především jsme Bohu zavázáni díkyem za ten převeliký důkaz jeho lásky, že nám Syna svého dal, aby za nás zemřel. Bůh chce, abychom byli vděčnými, což se jistě stane, budeme-li uvažovati o jeho milosrdenství a o jeho velké nepřírovnatelné lásce.« (»Ve šlépějích vel. lékaře«, v něm. str. 476.)

3. K čemu vybízel Pán Ježíš uzdraveného od ďábelství? Mark. 9. 20. Luk. 8, 39.

V evangeliu Marka i Lukáše čteme, že Pán Ježíš toho uzdraveného od ďábelství vyzýval, aby šel a vypravoval, kterak veliké věci s ním učinil Bůh. Takovýto důkaz vděčnosti žádá Pán i od nás.

4. Jak projevil Pán své zklamání nad nevděčností uzdravených z malomocenství? Luk. 17, 17. 18.

»Duše, která se otevře milosti Boží, bude jako svlažovaná zahrada. Její zdraví bude viditelné, její světlo bude v temnotách svítit a sláva Hospodinova se v ní bude zobrazovati. Proto nezapomínejme se nikdy Boží dobroty a jeho něžných důkazů lásky k nám.« (»Život Pána Ježíše«, v něm. str. 187.)

5. Jak projevoval svoji vděčnost královský pěvec? Žalm 40, 10.

6. Jaké rozhodnutí učinil prorok Izaiáš? Iz. 63, 7.

»Kdo může tento vznešený plán vykoupení, slávu jednorozeného Syna Božího poznati, a při tom ani slova chvály Pánu nevzdati? Kdo může o té nevyčerpatelné Boží lásce, hledě na Golgatu, přemýšlet i a při tom mlčeti? Kdo může věděti o záchraně ze smrti a o dědictví věčného života. a nechat si vše pro sebe?« (»Myšlenky«, v něm. str. 55.)

Vylíčení Boží lásky.

7. Jaký přesvědčující důkaz naší lásky k Bohu můžeme podati? I. Jan. 4, 11.

»Jsou-li lidé ne z přinucení nebo ziskuchtivosti, ale láskou navzájem spojeni, bude v jejich životě působení moci Boží viditelné. Kde tato jednota stává, tam bývá i obraz Boží v lidech znovuzřízen. V této nové přirozenosti jestiť dosti slýy, aby čelila nepřirozeným mocem zla a všeliké sobectví v člověku přemáhala.« (»Život Pána Ježíše« str. 594.)

8. Jaké přikázání dal nám Bůh? I. Jan. 4, 21.

9. Z čeho poznáváme, že Bůh obývá naše srdce? I. Jan. 4, 12. 15.

»V srdci člověka, Boží láskou obnoveném, jest láska pohnutkou všech činů. Ona přeměňuje charakter, opanovává pudy člověka, řídí náklonnosti a všecko usilování. Dáme-li této lásce ve svém srdci místo, zpříjemní náš život a bude působiti ušlechtilým vlivem na celé naše okolí.« (»Působení apoštolů«, v něm. str. 447.)

10. Jak se zjevuje tato láska v životě věřících? I. Kor. 13, 4—7.

»Má-li se přispěti k vzrůstu církve, musí především její členové pěstovati tu vzácnou květinu bratrské lásky. Věnujte tomuto všechnu péči, aby láska vaše srdce stále více naplňovala. Každý opravdový křesťan odhalí ve svém životě známky této vzácné květiny. Takový dá výhost závidisti i ctižádosti, zato však bude k druhým shovívavý a dobrosrdečný. Nebude odpláceti zlým za zlé, a nebude také studeným a lhostejným ke svým bližním. Kdo tuto květinu Boží lásky pěstuje, bude se sám učiti sebezapření a nikdy se v bouři života neztratí.

Život díků a vyznávání.

11. Čím chce Bůh srdce věřících naplniti? Řím. 5, 5.

Bude-li naše srdce naplněno Boží láskou, pak budeme moci šířiti radost a občerstvení mezi všemi, s nimiž přicházíme do styku.

12. Před kterou láskou nás však Pán varuje? I. Jan 2, 15

Po této lásce touží jen neobrácené srdce. Však rozkoš světa, jeho bohatství a sláva nepřinášejí žádné trvalé uspokojení.

13. Kdy se usídli pravá radost v našem srdci? Pís. Šal. 3, 4. první část.

Bezpříkladná a nevyčerpatelná láska Boží jest nejdokonaleji zjevena v Pánu Ježíši. Kristus jest příkladem opravdové lásky. On jest souhrnem vši touhy, přáním všech národů. Kdo Jej našel a v lásce s Ním spojen jest, ten jedině může velikost lásky nebeského Otce cítiti a jí rozuměti.

14. Pozoruj Davidův žalm chvály, a sleduj ty různé příčiny k hlasitému chválení Boha! Žalm 145.

Při uvažování důkazů Boží lásky, jaký úmysl bychom měli pojmouti a jej též uskutečniti? Žalm 104, 35. 34; 50.

14. 15.

Davidův žalm chvály Boha

Handwritten notes and scribbles, including a large 'X' mark and illegible cursive text.

KVĚTEN

Slunce

východ západ

1.	S.	2.	Král.	14—16	4.57	19.18
2.	Č.	2.	Král.	17—18	4.55	19.19
3.	P.	2.	Král.	19—21	4.54	19.21
4.	S.	2.	Král.	22—25	4.52	19.22
5. úkol						
5.	N.	1.	Par.	1—5	4.50	19.24
6.	P.	1.	Par.	4—5	4.28	19.25
7.	Ú.	1.	Par.	6—8	4.27	19.27
8.	S.	1.	Par.	9—11	4.25	19.28
9.	Č.	1.	Par.	12—15	4.24	19.50
10.	P.	1.	Par.	16—18	4.22	19.51
11.	S.	1.	Par.	19—22	4.20	19.55
6. úkol						
12.	N.	1.	Par.	25—26	4.19	19.54
13.	P.	1.	Par.	27—29	4.17	19.56
14.	Ú.	2.	Par.	1—4	4.16	19.57
15.	S.	2.	Par.	5—7	4.14	19.59
16.	Č.	2.	Par.	8—10	4.15	19.40
17.	P.	2.	Par.	11—14	4.12	19.41
18.	S.	2.	Par.	15—18	4.10	19.45
7. úkol						
19.	N.	2.	Par.	19—21	4.09	19.44
20.	P.	2.	Par.	22—26	4.08	19.45
21.	Ú.	2.	Par.	27—29	4.07	19.46
22.	S.	2.	Par.	30—31	4.06	19.48
23.	Č.	2.	Par.	32—34	4.04	19.49
24.	P.	2.	Par.	35—36	4.05	19.51
25.	S.		Ezd.	1—4	4.02	19.52
8. úkol						
26.	N.		Ezd.	5—8	4.01	19.55
27.	P.		Ezd.	9—10	4.00	19.54
28.	Ú.		Neh.	1—4	4.00	19.56
29.	S.		Neh.	5—7	5.59	19.57
30.	Č.		Neh.	8—10	5.58	19.58
31.	P.		Neh.	11—15	5.57	19.59

ČERVEN

Slunce
východ západ

1.	S.	Ester	1—2	3.56	20.00
9. úkol					
2.	N.	Ester	3—7	3.56	20.01
3.	P.	Ester	8—10	3.55	20.02
4.	Ú.	Job	1—4	3.54	20.05
5.	S.	Job	5—8	3.53	20.04
6.	Č.	Job	9—12	3.55	20.05
7.	P.	Job	13—15	3.52	20.05
8.	S.	Job	16—18	3.52	20.06
10. úkol					
9.	N.	Job	19—22	3.51	20.07
10.	P.	Job	23—25	3.51	20.08
11.	Ú.	Job	26—29	3.51	20.08
12.	S.	Job	30—32	3.50	20.09
13.	Č.	Job	33—35	3.50	20.09
14.	P.	Job	36—39	3.50	20.10
15.	S.	Job	40—42	3.50	20.10
11. úkol					
16.	N.	Ž.	1—5	3.50	20.11
17.	P.	Ž.	6—10	3.50	20.11
18.	Ú.	Ž.	11—15	3.50	20.12
19.	S.	Ž.	16—20	3.50	20.12
20.	Č.	Ž.	21—25	3.50	20.12
21.	P.	Ž.	26—30	3.50	20.12
22.	S.	Ž.	31—35	3.51	20.13
12. úkol					
23.	N.	Ž.	36—40	3.51	20.13
24.	P.	Ž.	41—45	3.51	20.13
25.	Ú.	Ž.	46—50	3.51	20.13
26.	S.	Ž.	51—55	3.52	20.13
27.	Č.	Ž.	56—60	3.52	20.13
28.	P.	Ž.	61—65	3.53	20.13
29.	S.	Ž.	66—70	3.53	20.13
13. úkol					
30.	N.	Ž.	71—89	3.54	20.13